

Nem ciki —
Sziki!

Felöltözött vállalkozók, meztelen vendégek

Fura hírek keringtek már kora tavasszal a szegedi fürdők háza tájáról. Rebesgették, hogy itt is, ott is lakat kerül néhány vízműves üzemegységre. Amikor a tanács mégsem szavazta meg vállalatának a pluszban kért, több mint tízmillió forintot az idei üzemeltetésre, a „művek” lépésre szánta el magát. Dobra verte a Szőke Tisza diszkóját és a két tiszai úszóházat. Igazán nem érheti vád őket, hogy a gatyájukat is eladták — tréfálkoztam magamban, amikor meghallottam, hogy vállalkozók vették bérbe a sziksós-tói naturistakempinget és strandot is. Először is, mert nem eladták, csak tízesztendőös bérletre kínálták fel a Szikit, másrészt mert itt nadrágról szó sem lehet. Eddig azt hittem, csak az tud keresni, aki vetkőzik. Most kiderült, mások levetkőztetésére is érdemes vállalkozni. De félre a tréfával. Az idei szezont már a Natours Kft. ötagú — naturista — csapata vezényli a nudin.

— Eleinte nem volt könnyű — kezdi a történetet Szabó Ferenc, kit Fefe becenévvel ruházott fel az itteni nudista társadalom, és jó pár szezont végigcsinált már amolyan mindeneként. — Az első évben a környékeliek idejártak kukuskálni. Volt, hogy a vécét telehajigálták homokkal. Nem éppen hízelgő jelzőkkel illették az itt napozókat. Ma már szerencsére béke van. Megismertek bennünket, rájöttek, hogy csupa békés, jóézésű ember jár ide. Legfeljebb ruha nincs rajtuk.

A júliusi szél közben selymesen simogatja a kristálytiszta vizet. Hírlik, hogy a Dél-Alföld legtisztább tava az itteni naturistáké. A rend példás, a hangulat családi-as. Pedig egy-egy hét vé-

gén több ezer vendég is megfordul a nudón.

— Ha valaki véletlen eldob egy csikket, távozóban a szomszédja rászól, hogy ittelejtett valamit. Itt ez a szokás — meséli az egyik fürdőző.

— *Ki mersz jönni egyedül?* — kérdezem az egyik hölgyismerősemet.

— Hogyne. Ide szívesebben, mint a textilre. Nem bámolnak meg úgy. Itt mindenki egyforma. Az embe-

rek többsége a ruhájával együtt rosszabb énjét is levetkőzi.

A kapunál néhány tizenhuszonéves forma fiatalember próbál bejutni. A benti kép távolról is csábító. Kár, hogy a leheletükhöz szóda is kellene, nehogy berúgjon az ember.

— Sajnálom fiúk, telt ház van! — mondja a kapus.

— *Nem fértetek volna el?* — okvetetlenkedem, mikor eloldalognak.

— Dehogynem. De részeket nem szoktunk beengedni.

Kiss László, a kft. vezetője is előkerül közben.

— *Megérte kibérelni a nudót?* — szegzem neki a kérdést.

— Nem fogunk máról holnapra meggazdagodni belőle. Hosszú távon gondolkodunk.

— *Ha a vízműveknek púp volt a hátán, a vállalkozóknak sem lehet főnyeremény.*

— Nézd, tavaly itt kint még nyereséget mutatott a mérleg. Mire beért a központba, ráakódtak a költségek, veszteségbe fordult. Mi öten mindent magunk csinálunk, így talán kijövünk.

Investálni is kellett persze a tavaly még szinte szűz területbe. Új faház, zsutfedeles étkező, melegvizes zuhanyzók, mellékhelyiségek, mini-abc, büfé, újságospavilon — minden, mi egy fürdőzőnek kell, hogy kellemesen eltölthesse a hétvégét.

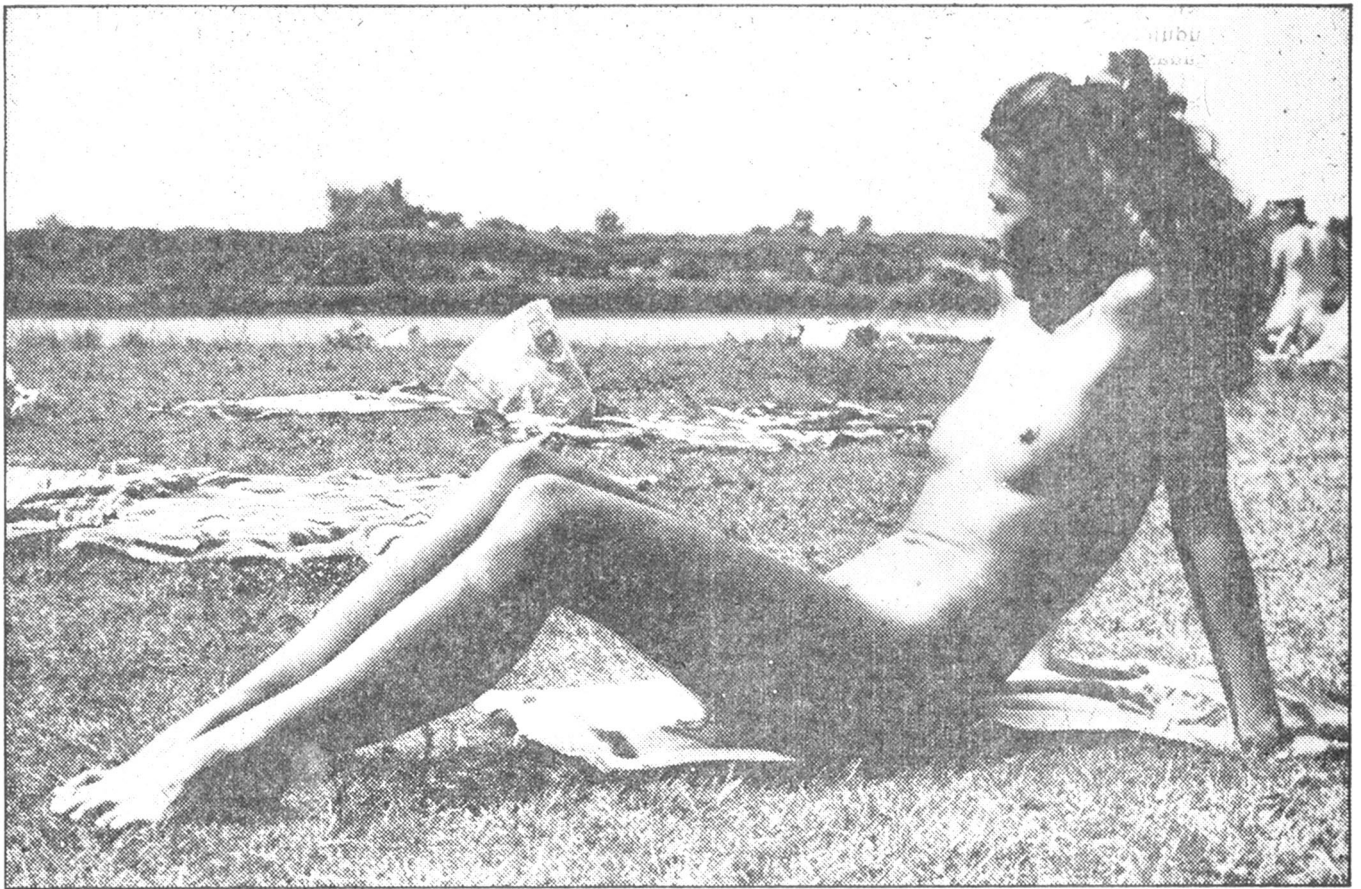
— A büfét is magunk üzemeltetjük. Csak így éri meg. Olcsóbban adjuk a sört, mint tavaly árulták. Közben pedig huszonöt százalékos volt az infláció.

— *A meztelen fürdőzőket már úgysem lehetne jobban megkopsztani...*

— Sok vendéget szeretnénk, aprócska haszonnal.

Látogató pedig akad bőven. Tavaly az USA-ból, Kanadából, Hollandiából, Németországból, Franciaországból, Itáliából, Lengyelországból.

ból. Görögországból és Belgiumból is jöttek kempingezők.

— Volt olyan budapesti házaspár is, aki az Adriára indult, de menet közben megpihent itt. Végül leragadtak kéthétre — meséli Fefe. — Áru! már el, kinek lesz pénze az idén a tengerpart-ra? Ide meg kiugorhat, egy-kétszáz forintból egész nap jólérzi magát a család. Erre is gondoltunk, amikor belevágtunk a vállalkozásba.

— Télen mit csináltak majd?

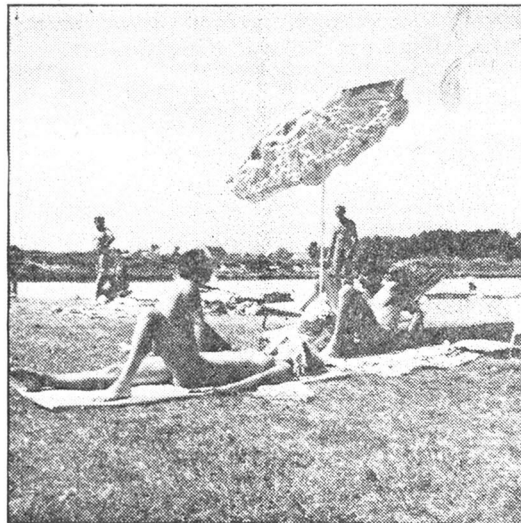
— Ugyanezt — veti közbe Kiss László. — No, persze akkor nem a meztelen napozás szerelmeseit várjuk majd. Száimoltunk, mi lenne, ha télen korcsolyapályát csinálnánk. Majd meglátjuk. Az már biztos, hogy a mini ABC-t nyitva tartjuk akkor is. A környékbeli kiskertesek, tanyások máris érdeklődnek a bolt után.

— Gond?

— Akad az is. A bekötőutat saját zsebünkben hozatuk rendbe, mert a közeli tévesz erőgépei valósággal fől-szántották, már ők sem tudtak közlekedni rajta. Most meg újból megjelentek a gépeik.

A strandon a pázsit mindenestre tükörsima. A tó mellett százsámra a napozók. Legtöbben családosul jönnek. Barnára sült lányok, viháncoló apróságok, első alkalommal ide látogató Hypo-reklámok.

— Azt hittem, ha itt dolgozom, olyan leszek, mint a kakaó. Most meg nincs időm napozni. — mondja Fefe.

— Miért nem veted le a gatyádat?

— Házigazda vagyok, nem vendég.

— Szívesen cserélnék veled!

— Arra gondolsz, hogy rengeteg itt a szép nő?

— Naná!

— Megszoknád. Ez is olyan munkahely nekünk, mint a többi. Ha kikapcsolódásra vágyom, és akad egy kis időm, átnézek a textilre. Bikiniben is gyönyörűek ám a lányok...

Ebben maradunk.

Rafai Gábor

